

første Behandling, derved, at Skatten ikke blot indskrænker sig til overordentlige Indtægter i 1914, men ogsaa kommer til at omfatte saadanne i 1915, og derved, at Aktieselskaber, hvis de ellers efter Lovens Regler bør beskattes, rammes uden Hensyn til Aktiekapitalens Størrelse. Ligeledes er jeg glad ved den Ændring, hvorefter man tager 3 Aars Gennemsnit i Stedet for 2. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), som ellers er enig med mine Meningsfæller og mig i vort Syn paa den overordentlige Indkomstskat, har foreslaaet en Ændring i vort Ændringsforslag, hvorefter han vil lægge til Grund ikke Gennemsnittet for de 3 Aar, men den højeste Indtægt, som er faldet i noget af de 3 Aar. Det har vi ikke kunnet tiltræde. Vi mener, at derved bliver Hensigten med Skatten i væsentlig Grad forfejlet, thi den Omstændighed, at en Mand f. Eks. har vundet en Lotterigevinst eller paa anden Maade har haft en ganske ekstraordinær Chance i et af de 3 Aar, bør ikke fritage ham for at faa en ret stor Krigsindtægt beskattet efter denne Lov.

Efter vor Opfattelse er der særdeles god Mening i ud over Forøgelsen af Arveafgiften og af Formue- og Indkomstskatten at paalægge en særlig Skat, som rammer dem, der har tjent i Forbindelse med Krigssituationen. Da det er Udgifter, som er foranledigede ved Krigen, hvis Afholdelse nødvendiggor disse Skattepaalæg, er der aabenbart ingen, som er nærmere til at bære disse Udgifter, end netop dem, for hvem Krigen saa langt fra har været en Kalamitet, at den endogsaa har været en ret betydelig Kilde til Vinding. Dette Synspunkt er berettiget, og det er for øvrigt netop det, Udvalget som Helhed lægger til Grund, idet der i Udvalgets Betænkning, første Stykke, udtrykkelig staar: „Navnlig er man enig i, at saadanne større Indtægter, der staar i Forbindelse med den eksisterende Krigstilstand, i særlig Grad bør være med til at bære de forøgede Byrder“. Men jeg synes ikke, at det nævnte Synspunkt imødekommes ved Ministerens Forslag, heller ikke, saaledes som dette er ændret i Udvalget. Det forekommer mig, at Retfærdigheden glipper, naar selve den Omstændighed, at ens Indtægt er større det ene Aar end det andet, skal kunne begrunde en saa betydelig Skatteforøgelse som 10 pCt. af Merindtægten. De, som har en stor Indtægt af jævnt samme Størrelse fra Aar til Aar, baade i de tre Aar, med hvilke man vil drage Sammenlignin-

gen: 1911, 1912 og 1913, og i 1914 og 1915, de, som har en saadan betydelig og jævnt stabil Indtægt gennem Renter af Formue, gennem Forpagtningsafgift, gennem store Lønninger, gennem Udbytte af stabile og indarbejdede Forretninger, har i Virkeligheden noget større Skatteevne end Forretningsfolk, hvis Indtægt svinger stærkt fra Aar til Aar. Den Omstændighed, at man har haft en Stigen i Indtægt fra det ene Aar til det andet, betinger ikke paa Forhaand en større Skatteevne og mindst en saa meget større, at det kan være forsvarligt at beskatte den saa betydeligt som med 10 pCt. ud over den almindelige Indkomstskatteprocent. En Formueforøgelsesskat som den, man har vedtaget i Tyskland, med hvilken man for øvrigt ingenlunde er fornøjet, har dog en vis Mening, idet en Formueforøgelse altid er noget, som saa at sige er kommet i Hus, er altid utvivlsomt en Forbedring af vedkommendes økonomiske Stilling, medens det samme paa ingen Maade kan siges om Indtægtsforøgelsen. Det siges, at Folk, hvis Indtægter er over et vist Maal, og som tilmed har faaet dem ret stærkt forøget i et af Krigsaarene eller i begge, sagtens kan betale, om det saa skal være, 10 pCt. Det er slet ikke sikkert. Thi hvis denne Forøgelse er fremkommet ved ekstraordinært Tab i et af de 3 Aar, med hvilke der skal sammenlignes, Tab, som maaske end ikke helt opvejes af den senere Merindtægt, eller hvis der til Eksempel er Tale om en Forretning, som er ved at oparbejdes, og i hvilken den vedkommende Forretningsmand i 1911, 1912 og 1913 har haft megen Møje og mange Udgifter og maaske knap tjent til sin og sin Families Underhold, hvorimod Udbyttet af alle hans Udlæg og alt hans Arbejde først kommer i Aarene 1914 og 1915 — saa er dette i Virkeligheden ikke Forhold, som i mindste Maade behøver at betyde en forøget Skatteevne. Hvis man regner samtlige 5 Aar sammen, er det nemlig meget muligt, at Mandens økonomiske Stilling gennemsnitlig slet ikke har været særlig god. Paa samme Maade vil det forholde sig med Merindtægter i et af de to Krigsaar, som skyldes f. Eks., at man har haft en Entreprise, som strækker sig over flere Aar, eller i Samarbejde med andre Personer eller Selskaber har drevet en Forretning, der er gaaet en lang Tid og først nu afvikles, saa at Indtægten indgaar i Skatteyderens Kasse. Heller ikke dette behøver at betegne nogen særlig stor Skatteevne. Hvor det derimod virke-